

Η σωτήρια έξωσις του ανθρώπου από τον Παράδεισο και η ολέθρια «αντέξωσις» του Θεού από τον κόσμο (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 23 Μαΐου, 2016

*Αντέξωσις = η αμοιβαία έξωσις, εκβολή (Lidell-Scott)

Όταν οι Πρωτόπλαστοι εξέπεσαν της εντολής του Θεού, ο Θεός έκανε διάλογο με τον Αδάμ και την Εύα με τρόπο διακριτικό και φιλόανθρωπο, όπως μας λένε οι ερμηνευτές και μάλιστα ο άγιος Χρυσόστομος, για να τους δώσει την ευκαιρία να έλθουν εις εαυτούς και να επανορθώσουν.

Ο Θεός ρωτάει τον Αδάμ πού κρύβεται... «όχι επειδή δεν γνώριζε πού ήταν, αλλά επειδή συμβαίνει, σε όσους αμαρτάνουν, να κλείνει το στόμα σαν να έχει ραφτεί, καθώς η αμαρτία δένει τη γλώσσα και πιάνεται από τον έλεγχο της συνείδησης και μένουν οι αμαρτάνοντες κρατούμενοι, σαν σε κάποια δεσμά της σιωπής. Θέλοντας λοιπόν ο Θεός να τον ευθαρρύνει, για να του προσφέρει και τη συγχώρεση, τον πρόλαβε και τον κάλεσε Αυτός πρωτύτερα, ώστε να του διώξει μακριά το φόβο και να του ανοίξει το στόμα με αυτήν την πρόσκληση». (Γεν. 3, 9) (Χρυσόστομος). Να η απέραντη αγάπη και μακροθυμία του Θεού. Ακόμη και την ύστατη στιγμή και με τον ευγενέστερο τρόπο προσπαθεί να τον επαναφέρει στη μετάνοια.

Επίσης την αγάπη του Θεού στον άνθρωπο επισημαίνει στο διάλογο ο άγιος Χρυσόστομος και παρακάτω, όταν τον ρωτά: «τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνὸς εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες;» (Γεν. 3, 11). Και σχολιάζει: «Μ' αυτόν τον τρόπο ελέγχου θέλει να μας διδάξει πως, αν προκύψει να βρεθούμε στη θέση να δικάσουμε κάποιους υπεύθυνους για παράπτωμα, να μην τους συμπεριφερθούμε με ανισότητα και μεροληψία, αλλά να τους αντιμετωπίσουμε με πολλή μακροθυμία». Πόση, αλήθεια, η μακροθυμία του Θεού! Ρωτάει, για να τον παρακινήσει σε μετάνοια! Ο Αδάμ δε, αντί της ομολογίας της ευθύνης του, την μεταθέτει στην Εύα και στον ίδιο το Θεό, που του την έδωσε για γυναίκα. Παρόλο που χρησιμοποιεί τέτοια λόγια φτηνά και ανάξια της περιστασης, ο Θεός συνεχίζει με την Εύα.

Η Εύα επίσης κάνει το ίδιο. Τη ρωτάει: «τί τοῦτο ἐποίησας;» (Γεν. 3, 13). Η ερώτηση είναι πλήρης ανεξικακίας. Τη ρωτάει, σαν να της λέει: «Τι ωφελήθηκες; Τι ωφέλησες τον άντρα σου, τον οποίο απάτησες;». Εκείνη απαντάει επιρρίπτοντας την ευθύνη στο φίδι, διά του οποίου ενεργούσε ο διάβολος.

Επειδή οι Πρωτόπλαστοι είχαν μεσότητα θνητότητας και αθανασίας, δηλαδή, δεν ήταν πλασμένοι φθαρτοί ή άφθαρτοι, αλλά είχαν το αυτεξούσιο να αφθαρτοποιηθούν ή να πεθάνουν και αυτοί διάλεξαν την αμαρτία, αν τους άφηγε ο Θεός μέσα στον Παράδεισο και έτρωγαν ξανά από το δέντρο, θα παρέμενε το κακό αθάνατο.

Τους έβγαλε από τον Παράδεισο και τους έβαλε απέναντι. Γιατί; *«Να βλέπουν τον Παράδεισο, να θυμούνται την παραδείσια ζωή και να μισούν την αμαρτία, η οποία υπήρξε η αιτία που τους προξένησε αυτήν την επίπονη ζωή που ζούσαν τώρα»*, λέει ο **Θεοδώρητος**. Ο δε **Ευσέβιος**: *«Καθώς θα βλέπουν τον Παράδεισο να θυμούνται την έκπτωση»*.

Το σημαντικότερο όμως δείγμα της αγάπης του Θεού ήταν η υπόσχεση, την οποία έδωσε στο στίχο (Γεν. 3, 15): *«καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν»*. Δηλαδή, ο Θεός εἶπε στον Διάβολο, θα θέσω ἔχθρα και μίσος, πόλεμο αδιάλλακτο και συνεχή μεταξύ σου και μεταξύ της γυναίκας και των ευσεβῶν απογόνων της. Και μεταξύ των απογόνων και των δαιμονοκίνητων οργάνων σου, και μεταξύ Εκείνου, του Χριστού, ο οποίος θα γεννηθεῖ κατά τρόπο υπερφυσικό από γυναίκα Παρθένο, την Μαρία. Αυτός, ο Ιησούς Χριστός, ο υἱός της Παρθένου, ο ενανθρωπίσας Υἱός και Λόγος του Θεού, θα σου καταπατήσει και συντρίψει την κεφαλή, θα ανατρέψει όλα τα σχέδιά σου. Γι' αυτό ο στίχος αυτός ονομάστηκε «Πρωτευαγγέλιον». Το πρώτο χαρμόσυνο ἄγγελμα της σωτηρίας του ανθρώπου, η προαναγγελία της ἥττας του κακού και η επιστροφή στον ουράνιο πλέον Παράδεισο, στην αγκαλιά του Θεού, διά του Σταυρού και της Αναστάσεώς του. (Η Παλαιά Διαθήκη, Ιωήλ Γιαννακόπουλου, «Λυδία»).

Έτσι και έγινε. Στην ιστορική πορεία της ανθρωπότητας και διά της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού, έχει τη δυνατότητα ο κάθε άνθρωπος να συναντηθεῖ με το Θεάνθρωπο Χριστό *«και μέσα σε όλους τους κρημνούς του κόσμου και σε όλες τις αβύσσους του ανθρώπου, να αντηχεί τρυφερά η γλυκιά και γοητευτική φωνή, που ενδυναμώνει όλους τους κουρασμένους και ανορθώνει όλους τους πεσμένους, αυτή που σώζει όλους τους κατεστραμμένους και θεραπεύει κάθε πληγή, που παρηγορεί σε όλες τις θλίψεις και ελαφρώνει όλα τα βάρη και γλυκαίνει κάθε πικρία, η φωνή του μόνου φιλανθρώπου: «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κάγω ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶξός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν»*. (Ματθ. 11, 28-30). (**Ἅγιος Ιουστίνος Πόποβιτς**). Αλλά και με ελπίδα να οδηγηθεῖ, όταν ο Θεός τον καλέσει, στη μακάρια αιωνιότητα. Και είναι πανανθρώπινο αυτό το κάλεσμα.

Πανανθρώπινη ήταν η πτώση των Πρωτοπλάστων, πανανθρώπινη και η πρόσκληση

του Χριστού για επιστροφή. **Όλοι οι άνθρωποι έχουν την τιμή να λαμβάνουν ιδιαίτερη πρόσκληση. Η ανταπόκριση μένει στη δική τους ελεύθερη βούληση.**

Έμεινε λοιπόν ως παρακαταθήκη στη ζωή της Εκκλησίας «μέτρον πάντων ο Θεάνθρωπος Χριστός», αφού «ανεκάλεσε την ήτταν της αρχαίας κατάρας». (Παρακλητική). Επήλθε η καταλλαγή του ανθρώπου με το Θεό. Αυτό είναι και το ύψιστο δώρο, που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο.

Αχάριστος όμως ο σημερινός κόσμος, δεν αναγνωρίζει ως δημιουργημα αυτήν την ευεργεσία που δέχτηκε. Έχει μετατοπίσει την αξία των πάντων περί αυτόν, και κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς «φέρεται ως δρων με αυτάρκεια» και «κατέστησε μέτρον πάντων τον άνθρωπο, τον εαυτό του». Έχτισε παράδοση δική του, αντίχριστη, αντιευαγγελική και ανθρωποκεντρική. Περίορισε την αλήθεια στα όρια της ανθρώπινης σκέψης και δύναμης και έβαλε σκοπό της ζωής του την «ευτυχία», τον πλούτο, την καλοπέραση, την ικανοποίηση των παθών. Χτίζει το δικό του παράδεισο εδώ στη γη.

Με τα μέσα και τις γνώσεις που διαθέτει σήμερα, ώστε να επικοινωνεί και με τη δυνατότητα να μεταδίδει ανά την υφήλιο από σκοτεινούς αλλά οικονομικά ισχυρούς «πομπούς» τις βρόμικες και αρρωστημένες και παρά φύση καινοφανείς θεωρίες και πράξεις, μόλυνε τα πάντα με το πνεύμα της άρνησης του Θεού. Ζει σαν να μην υπάρχει Χριστός παρών στην καθημερινή βιοπάλη. Έκανε αντέξωσι στο Θεό από τη ζωή του και μάλιστα με διάθεση ρεβανσισμού, σαν αντεκδίκηση, για την αγάπη που του προσφέρει, καθιστώντας ανεπιθύμητη την παρουσία Του στη ζωή του. Απώθησε κάθε μνήμη και αναφορά στα θεία πράγματα. Σχετικοποίησε την ευαγγελική Αλήθεια, για την αποφυγή του σταυρού, της διακονίας της και της ομολογίας της. Σιχάθηκε την Αλήθεια. Τι τραγικό αλλά και τι παράλογο το σημερινό δράμα του κόσμου!

Ευρισκόμενος σε κατάσταση μέθης, εξαιτίας της αχόρταστης επιθυμίας που έχει να ικανοποιεί τον εαυτό του ο άνθρωπος του κόσμου, **κάνει απονενομημένες αυτοκαταστροφικές κινήσεις, ζώντας μετακινούμενος διαρκώς από τη μια κόλαση στην άλλη. Από το ένα αδιέξοδο στο άλλο . «Κατοπτρίζει κάτοπτρον εν κατόπτρω», κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς. Με αριστοτεχνική υποκρισία, από τη μια καταγγέλλει το έγκλημα και από την άλλη γίνεται «προαγωγός του».**

Αναβάθμισε στην «ηθική» του «άχυρα και κοπριές» ως σημαντικές τροφές της ψυχής. **Άρρωστος βαριά, θέλει να γίνεται σεβαστή η ανωμαλία του και να μπει στον κατάλογο των φυσιολογικών δεδομένων. Εφεύρε νέο «ευγενές» λεξιλόγιο, για να επενδύσει τα αισχρά έργα του , ας μην φέρουμε παραδείγματα, σεβόμενοι τους**

αναγνώστες, για να ξαναμπούν στη ζωή μας, χωρίς ρατσιστικές διακρίσεις!. Από την άλλη εξαφανίστηκαν τελείως και μένουν σε αχρησία λέξεις του Ευαγγελίου, αλλά και του λαού, που ονοματίζουν σοδομικές πράξεις, ως να μην είναι αμαρτίες. Έχει επινοήσει τόσες ανωμαλίες και ηλίθια τερατουργήματα και θέλει να «αναγνωριστούν», μόνο και μόνο για να νομίζει πως είναι εντάξει με τη συνείδησή του. Αλλά ποια συνείδηση; **Αφού και αυτή έχασε την ευαισθησία της και δεν μπορεί να δεχτεί ούτε τα κατά φύση**. Και έχει το θράσος να ζητά να αποδεχτεί ο φυσιολογικός άνθρωπος αυτά που πιστεύει και κάνει αυτός. Αλλιώς είναι οπισθοδρομικός, καθυστερημένος. Καημένε κόσμε! Πώς μπορεί να συνεχίζεις να λέγεσαι κόσμος, στολίδι!

Έδωσε μεγαλύτερη αξία στα ζωντανά, στα «χαϊβάνια» κατά πως τα λέγαμε στο χωριό μας, από το θαυμαστό πλάσμα, τον άνθρωπο, τον μόνο που μπορεί να κινηθεί προς τη θέωση, το «θεούμενον ζώον». **Είμαστε σαν τα ζώα, αφού δεν υπάρχει αιωνιότητα και κρίση**. Άρα και τα ατιμώρητα εγκλήματα των δολοφονιών των εμβρύων, που πετιούνται στους υπονόμους δεν είναι τίποτε. Σοβαρότερο έγκλημα είναι το κλότσημα ενός σκύλου. Και αυτό έγινε και νόμος! Ω, της απονοίας!

Επιχειρεί να διδάξει την ισότητα και την ισοτιμία μεταξύ των ανθρώπων, αλλά έχοντας μέτρο τον άνθρωπο και όχι το Θεάνθρωπο Ιησού. Διότι ο Χριστός και οι άγιοι τα έδωσαν όλα για τους εχθρούς τους, ενώ αυτός υπολογίζει με το «δούναι λαβείν» και αιτιολογεί με δαιμονική δεξιότητα «το μέτρο». Μέχρι εκεί, σου λέει, το υπόλοιπο είναι ακραίο, είναι υπερβολή. Γιατί; Επειδή θίγεται ο ατομισμός σου;

Ασχολείται σχολαστικά και με υψηλές δαπάνες, με τις οποίες θα μπορούσαν να ζήσουν εκατομμύρια άνθρωποι, με αναζητήσεις άλλων κόσμων, άλλων όντων και λοιπών «μυστηρίων», πιστεύοντας πως θα φέρει μ' αυτά την ειρήνη στη συνείδησή του, πως θα βρει το «δικό του θεό», θα δώσει απαντήσεις με το μυαλουδάκι του, για να αναπαυτούν τα εσώψυχά του. Κατάντησε χιμαιροκυνηγός, αποφεύγοντας πεισματωδώς το Θεό, την Αυτοαλήθεια. **Δεν υπάρχει όμως, κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, μεγαλύτερη φρίκη από την αιωνιότητα χωρίς το Χριστό**.

Θα κλείσουμε με μια παράγραφο από το βιβλίο του «**Άνθρωπος και Θεάνθρωπος**»:

«Στην πραγματικότητα το ταλαίπωρο ανθρώπινο γένος έχει ένα μόνο γνήσιο φίλο: το Σωτήρα Χριστό, διότι Αυτός το λύτρωσε από το μεγαλύτερο εχθρό του, το θάνατο. Διά της ενδόξου Αναστάσεώς Του ο Κύριος εισήγαγε το ανθρώπινο γένος στο ρεύμα του ποταμού της αθανασίας, ο οποίος εκβάλλει στην αιώνια ζωή. Και από τότε και οι σκέψεις και οι αισθήσεις και τα έργα των ανθρώπων του Χριστού γίνονται όλα μικρά ρυάκια αθανασίας, τα οποία, καθώς περνούν μέσα από τους βράχους του χρόνου και του χώρου, κελαρύζουν και τρέχουν με χαρά προς το χωρίς όχθες

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

πέλαγος της θαυμαστής αιωνιότητας και θεανθρωπότητας του Χριστού».

Κιλκίς, 20-5-2016